

Sygn. akt VI Ka 139/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2014r.

sprawy K. K.

obwinionego z art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 30 stycznia 2014 r. sygn. akt II W 821/13

- I. zmienia zaskarżony wyrok wobec obwinionego K. K. w ten sposób, że na podstawie art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia obwinionemu kary,
- II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
- III. zasądza od obwinionego K. K. na rzecz oskarżycielek posiłkowych A. G. i W. G. kwoty po 420 złotych tytułem udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym,
- IV. zwalnia obwinionego od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 139/14

UZASADNIENIE

K. K. obwiniony został o to że:

w dniu 1 marca 2013 r. około godziny 10.10 w miejscowości J. na ulicy (...) na wysokości budynku K. (...)kierując samochodem marki S. o nr rej. (...) na skutek niezachowania należytej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania najechał na bok pojazdu marki T. o nr rej. (...) czym spowodował kolizję drogową a tym samym zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 r. w sprawie II W 821/13:

I.uznał obwinionego K. K. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 złotych;

II.na podstawie art.118 § 1 i § 3 k.p.o.w. w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł.

tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 671,06 zł. tytułem należności biegłego oraz na podstawie art. 3 ust.1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł.

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art.119 k.p.o.w. zasądził od obwinionego na rzecz oskarżycielek posiłkowych A. G. i W. G. kwoty po 180 zł. tytułem kosztów ustanowienia pełnomocnika.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony K. K. zarzucając:

1.naruszenie przepisów postępowania w sprawach o wykroczenia polegające na:

a.uniemożliwieniu obwinionemu obrony swoich praw których nie mógł dochodzić w związku z chorobą;

b.na bezpodstawnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy i w sprzeczności ze stanem faktycznym i wyjaśnieniu obwinionego iż jego pojazd włączył się do ruchu i był już trzech czwartych długości pojazdu na drodze;

c.oparcie wyroku na bezkrytycznym przyjęciu notatki służbowej i opinii biegłego.

2.naruszenie art.17 ust.1 kodeksu drogowego a polegające na tym iż Sąd Rejonowy nie wziął pod rozwagę iż pojazd obwinionego był trzech czwartych swojej długości na drodze i tym samym włączył się już 75% do ruchu drogowego i mógł przystąpić do dalszego manewru wyjazdu całkowitego ponieważ droga W. w tym czasie nie jechał inny pojazd na wprost ani też żaden inny pojazd z parkingu przeciwległego do manewru wyjazdu tegoż parkingu nie przystąpił i na drodze się nie znajdował.

Ponadto obwiniony zarzucił naruszenie zasady domniemania niewinności i „braku dowodów których funkcjonariusze policji celowo nie sporządzili..” wymieniając w tym kontekście nie sporządzenie protokołu przesłuchania stron oraz szkiców i pomiarów miejsc postoju a także „nie wzięcia pod rozwagę ucieczki kierowcy T. z miejsca zdarzenia bez wysiadania z pojazdu i tym samym pozbycia się dowodu swojej odpowiedzialności i celowo by przerzucić winę za wypadek na obwinionego”.

Obwiniony nie sformułował wniosku apelacji, z treści apelacji wynika jednak że wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie go od popełnienia przypisanego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Co do zasady apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, aczkolwiek odniosła ten skutek że nastąpiła zmiana wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Nie znajduje uzasadnienia zarzut uniemożliwienia obwinionemu przez Sąd I instancji „obrony swoich praw których nie mógł dochodzić w związku z chorobą”. Zarządzeniem z dnia 29.10.2013 r. wyznaczony został termin rozprawy w niniejszej sprawie na dzień 12.12.2013 r. (k.122). W dniu 10.12.2013 r. wpłynęło do Sądu pismo obwinionego w którym informował że ze względu na stan zdrowia nie jest w stanie stawić się na rozprawę i wniósł o odroczenie rozprawy (k. 138 – 140). Przewodnicząca składu orzekającego uwzględniając wniosek zarządziła odwołanie rozprawy w wyżej wymienionym dniu i wyznaczyła nowy termin w dniu 30.01.2014 r. (k.145). W dniu 28.01.2014 r. obwiniony złożył pismo procesowe w którym informował – popierając to zaświadczeniami lekarskimi – o dalszej chorobie i wniósł o „zawieszenie postępowania do czasu wyleczenia...którego termin w tej chwili trudno ustalić”. Jednocześnie gdyby „Sąd Orzekający nie uwzględnił wniosku” obwiniony odniósł się merytorycznie do przeprowadzonych w sprawie dowodów i wniósł o zastosowanie wobec niego zasady „in dubio pro reo”(k.146 – 150). W tej sytuacji Sąd I instancji - znając stanowisko obwinionego - władny był nie uwzględnić wniosku o zawieszenie postępowania i wydać wyrok, co też nastąpiło w dniu 30.01.2014 r.

Niezasadnie skarżący zarzuca wadliwą ocenę materiału dowodowego w niniejszej sprawie, prowadzącą do przyjęcia sprawstwa i winy obwinionego. Sąd I instancji działając w ramach swobodnej oceny dowodów, dysponując na

rozprawie walorem bezpośrednio władny był dać wiarę dowodom w postaci zeznań świadków M. B. i D. N., opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego W. W., fotografiom i protokołom oględzin oraz policyjnej notatce służbowej, odmówić zaś wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego. Swoje stanowisko przy tym Sąd ten przekonywująco argumentował w pisemnym uzasadnieniu wyroku odnosząc się m.in. do kwestii podnoszonych w apelacji obwinionego w tym do domniemanej ucieczki pokrzywdzonej M. B. z miejsca zdarzenia (str. 2 – 4 apelacji, k. 160 odwrot – 161 odwrot akt). W swojej apelacji skarżący nie przedstawił argumentów które ocenę dowodów Sadu I instancji mogłyby skutecznie podważyć. Nie znajduje uzasadnienia powoływanie się przez skarżącego na „naruszenie art.17 ust.1 kodeksu drogowego”. Podkreślić należy że art.17 ust.2 p.r.d. nakłada na kierującego pojazdem włączającym się do ruchu zobowiązanie zachowania szczególnej ostrożności oraz ustąpienia pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu. Zasadnie ponadto Sąd I instancji w niniejszej sprawie wskazuje na art.23 ust.1 pkt 3 p.r.d. określający obowiązki kierującego przy cofaniu pojazdem. Wskazywanie przez skarżącego na braki w materiale dowodowym w postaci zaniechania sporządzenia szkiców miejsca zdarzenia, pomiarów miejsc postoju itd. także nie zmienia prawidłowości oceny Sądu I instancji co do sprawstwa i winy obwinionego, ustalenia te wynikają bowiem z przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów.

Potwierdzając ocenę Sądu I instancji co do sprawstwa i winy obwinionego Sąd Okręgowy uznał za uzasadnioną zmianę wyroku poprzez odstąpienie od wymierzenia kary obwinionemu na podstawie art. 39 § 1 k.w. Przemawia za tym zarówno charakter i okoliczności czynu będącego zawinioną przez obwinionego stłuczką dwóch samochodów przy wyjeździe z parkingu, co nie stanowiło znacznego zagrożenia w ruchu, jak i warunki osobiste 76 – letniego obwinionego. Zmieniając w tym zakresie zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy w pozostałej części utrzymał go w mocy, co w szczególności odnosi się do rozstrzygnięcia o zasądzeniu kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem I instancji i kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika przez oskarżycieli posiłkowych, jako że wyrok odstępujący od wymierzenia kary jest wyrokiem skazującym, nie zaś wyrokiem uniewinniającym czy też umarzającym postępowanie.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art.119 k.p.w. Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego K. K. na rzecz oskarżycielek posiłkowych A. G. i W. G. kwoty po 420 zł. tytułem udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym. Nie znalazł natomiast podstaw Sąd Okręgowy do zasądzenia takiej samej kwoty na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. B. która w istocie nie występowała ani przed Sądem I instancji ani przed Sądem Odwoławczym.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art.119 k.p.w. Sąd Okręgowy zwolnił obwinionego od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając że uzasadnia powyższe sytuacja materialna obwinionego.